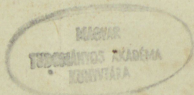

Megháltál-e? vagy a kerület görög bányája, imárott,
 Jankó, vagy feledted ~~te~~ végleg, hogy létezem én is,
 Vagy mi az ördög kelt? ... híred sem hallja az ember.
 Hogyha magába fogadt az öröklött bölcsesége, a sír:
 Akkor bíre veled, legyenek szép álmaid ott leun,
 Feddó kérdéssem nem fogja zavarni nyugalmad,
 Hogy mi okért hallgatsz? miért réset szólni leveleiben?
 Hogyha pedig görög bányát, menj a patilába s iparkodj,
 Meggyógyulni, fiam, s artán ij rögtön, aronnal.
 S ha feledted engem? ha barátod volna feledve?
 Dejjt egy, öcsém, vespr meg, hivánom kirta frívemből.
 Te mikoron nevedes kebleim mélyébe leirtad,
 Mit tettél, tudod azt? gránitszilvába aréttal
 Vártál életet át múlt's nélküli betűket,
 Kát én? én nevetet karcoltam volna homotba,
 Mellyet, névvel együtt, egy hó szelleye is elfúj?
 Megrökönöm, ha netán így van... no de elhístem inkább,
 Hogy rossz verseim is vannak, mint hogy te feledtél.
 Lomha vagy, itt a bibid; restelt, mint jó magam, inni.
 Kérlek, haqd nezem a restéget, légy te serényebb,
 Lásd, nezem így illik (s oly jól ért!) így-e lemondasz
 Kóla, ha én kérlek? — Uah, már is láttak ugorni,
 Mint ragadt nyarom a tollat, mint vágod az orrát
 A tintába, miként hurad a jó hoffan barátodat
 A papíron, ringy-songy esküvést vetve belőjöd...
 Mert ne is ij inkább, hogysen böles gondolatokkal
 Terhelt meg leveled s gyomrom, mert semmi boldogabb
 Nincsen, mint az édes levelek, s én iszonyuképen
 Istórom töltöd; tán mert én nem tudod Myat
 Kompónális, arist. Erő meglehet. Amde hogy így van,
 Erősökön erre neked kirostésztárog, dobányra,
 És mindenfelére, mi csak fejt s ~~redves~~ elöttem. —
 Drága komámaffrony, kegyedest kérem meg alázsan,
 Vise aqyon ferjét és skidja meg ifjensésem, ha
 Még erután fejt fog nezem inni az ilyen-amolyan.
 Nyon mindentől hoffan, de kívált ha kegyedröt
 Te röviden, haragunni fogod majd hoffan haraggal.
 El ne feledje a barna Lurit s a főre Dulist, te
 Kedves gyermekemet. Kát a levs hogy van, a mellynek
 Körsáin keméim forspor függénel, a mig a
 Mefferöpült lélek hívenbes vitte szerelmét.
 És a csoda borony, melly a kerugott harvokokat utána
 Most promorin halgat gyér fü-rostovirta fejével,
 S ványa jóvendéjét, melly lábat rá teszi, s akkor
 Offkeomol, mint a holdis, ha kirajja keréből
 A mankót a halál... áll mig a gitya fölötte,
 Mely merengéssel nézve a meffre vidérbe?
 Mindentől akarod, mi nezem kedves való, tudni.
 Fartam aróta diós szép tájaron, amde tiétek
 Mindig eskemben volt, bús nimen mit rajta csodális;

2
A veletér töltött kor lenne frivemben örökre.
S jártam arita magas fényes paloták körül, a hol
Mindem, minden nagy; gardáncok lettek dísziny erat...
Eltör epenbe jutott alásony hajlérotok, ebben
Mind díszinyelett, de a gardáncok lettek nagy és szép! -
Egyre, mi a fene belt engem, hogy frembe díszér?
Moft nekem éssze, hohó! mind, a mit mondham, harugság,
Csunya harugság volt. De arastam erat kenyereim
A nótárok urát, hogy... hogy... hogy majd keserevrem
Bakternek vagy kovácsnak falujába, ha e szép,
Hivatalok valamellyike meg fog örülni idővel.
Uja, nekem is hozzá kell látanom végre, barátom,
Hárasonodom, tudod azt, s tudod azt is, hogy jövendelnek
Dús uradalmain nem hűtök xrebeimbe, mióta
Skáradik ides apám eladta vagy meg se szereste.
S így az éléltker ninsem mód, ninsem! hivatal kell.
Még hajtom fejemet, képerem mosolyogni tanuló,
Nyájat xköfögdár, régyő. erisxásu hírelgés
Lest kenyereim (s xsiros kenyereim)... hah, lest a kutyáimok,
Nem nekemülk pusztán a gondolat is más
Lángfelhőket ider véres szemcimmek elébe,
Ez frivem tombol, mint a harmatfüi eritő, ha
A pányvák kötelek legelősköt dobja nyarába
A pártok, hogy a ménesből rossirútho verejse.
Nem a tehertől fél, a mellyet hiania kell majd,
Nem! hanem a hámtól, mellyet kovácsokra futatát.
Ei a mit így elveszt, azt nem pótolja sem abrak
Sem pedig a raggzó partkán. Mit néri az étel
S a hian fény! megelégszik ő a pusztai gyepel,
Bármí sovány, s a káposztát szabad égnék alatta
Verhetik oldalait s a bozót hárd kije sövényét,
Ora szabadon járjon, erat kergethesse türeibe
A sivatag viharát s a villám sárga kigyóit. -
Hften horrátor! lettem mulatni skeretne
Még veletér, keves hieim, de az elragati fél
Képreletem skárrétü vitorlájába belé fűjt,
Sképparad a horgony, fut gályám, elmarad a part,
S ringat habraján a látkör nélküli tenger,
Ei míg az vltán ring s a felhőt dörgeket, én a
Lant idegibe rapot, s vad tüxrel xenzi el ajkam
Harsány hymnusodat, már profreut égi szabadrág!
Ei hieim a vizek aljáról a tömnyeteket s a
Tündérek sereget, s valamennyit daltólja utánam:
"Leged díszérünk, légy áldva, imádrva, szabadrág!
Nélküled elni örök fény, érted halni örök fény!
Eljünk vagy halunk? letünk frentseje, paramusoly!"
Ei a nagy mindenséget betölti es énke,
Ei a prógasereg, mellyet él és hallja Dalunkat,
Férde borul s könyörög, hogy jálly be fülébe, sítetig,
S kik más meghaltak: porok vesztelnek a sírban.

Petőfibanter

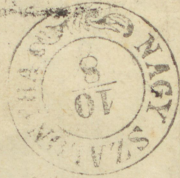
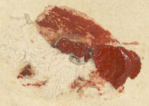
3.

Tennap vältöttam jezget, september 8-lain eshüssöm. Adrig le-
ner itt hatuáron, arros meppet Koltóra. Dji tüstent, Jankó,
ha ifened van. Öel isórol benneket

igaz barárod
[Signature]

Megkapta a Tholdykat is verseimet? mest elkiültel.
Remélem, nigmuska felel.

K 513/6

Arany Jánosnak.

9

Nagy-Váradi

Szalontán